

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ - Huhtikuu 2026

SILITÄ, ÄLÄ TAPUTA...

Minulla on tällä hetkellä vain yksi koira koulutuksessa, punainen labradori **Karamelli** eli **Kara**. Kara viihtyy vapaa-aikansa minun punkkani päätyyn tehdyllä petillään. Koulutus on jo loppupuoliskolla ja se on kokonaisuudessaan edennyt hyvin. Tuleva käyttäjäkin on tiedossa, hän on Riian keskustassa asuva rouva.

Yli 50 vuotta piti koulutella koiria, ennen kuin omaksuin yhden tärkeimmistä koulutusmetodeista – ei koiran, vaan koirankäyttäjän sellaisista. En ollut muistanut korostaa, että parasta koiran palkitsemista sen tekemästä työstä on koiran silittäminen – ei taputtaminen. Sen kertoi ihan hiljattain *Ojasen Mikko*, jolla on kokemusta useista opaskoirista.

Silloin 50 vuotta sitten yt-kursseja pidettiin Mäkkylässä ja minulla kouluttaja-alokkaalla meni monesti sormi suuhun vaikeissa koulutustilanteissa. Kurssilaisten enemmistö oli sota- ja syntymäsokeita miehiä. Joukossa oli myös niitä *Ojasen Mikkoja*, *Kaarlelan Eiloja* ja *Artturi Laitisia*, jotka tajusivat ”koiran kielen”. Koulutustilanteissa ei vahingossakaan ei heidän pinnansa palanut.

Karan kohdalla käytin aluksi paljon aikaa siihen tutustumiseen. Pian se alkoi kuitata juttelumme hienolla katseella, joka kohdistui minuun. Ensi askel oli otettu ja Kara sai lepoetken.

Karan hoitopaikassa tai jossain muualla oli itsestään sulkeutuva ovi päästetty sulkeutumaan, jolloin Kara oli jäänyt väliin. Seurauksena oli, että se aina pelkäsi omalla puolellaan olevia ovia.

Pikkuhiljaa ja keskustelemalla pelko vähitellen väheni ja on nyt hävinnyt lähes kokonaan. Riittävä ajankäyttö ja periksiantamattomuus ovat perustekijät opaskoiran koulutuksessa. Koira ei saa päästää pakenemaan tilanteesta ryntäämällä.

Muistan hyvin, kun Mäkkylän koululla istuimme koulutettaviemme kanssa Turuntien varressa, koska oppilaamme pelkäsivät liikennettä. Ajan kanssa sekin pelko useimmiten hävisi. Hoitoperheillä ei siihen aikaan ollut autoja ja niinpä jotkut koirat

pelkäsivät niitä. Samoin ongelmia oli auto- ja junamatkustamisessa, kun jotkut koirat kärsivät matkapahoinvoinnista. Oksennusta aloittavan koiran kuono piti nostaa ylöspäin pystyyn ja samalla antaa silitysterapiaa myös kaulan etupuolelle. Muistini mukaan ei kertaakaan koulutuksessani oleva koira päässyt kulkuvälineessä oksentamaan.

Pian Kara on siinä mallissa, että se menisi ehkä yksinään harjoittelemaan ovissa kulkemista, jotta voisi sitten saada päänsilitystä. Eikä se muistele menneitä.

Mikko ansaitsisi kunniamaininnan erinomaisesta yhteistyöstään koiriensa kanssa. Silitellään koiria.

Juha Herttuainen